

gruppen foreslår derfor, at muligheden for oprejsningsbevilling helt afskæres.

Justitsministeriet er enig i, at der er behov for en ændring af reglen om oprejsningsbevilling, men finder dog, at de af arbejdsgruppen anførte hensyn ikke bør føre til, at adgangen til oprejsningsbevilling helt udelukkes. Ved lovforslagets § 584, stk. 2, er fristen for meddelelse af oprejsningsbevilling herefter blevet begrænset til 6 måneder.

Ud fra de nævnte betragtninger om auktions-sagens hurtige afgørelse foreslås korte frister for indgivelse til justitsministeriet af ansøgninger om tilladelse til at anke til højesteret (tredjeinstansbevilling), jfr. forslagets §§ 589 og 590.

III. Bekendtgørelse om tvangsauktionsvilkår.

Som nævnt ovenfor under I og II er der i betænkningen fremlagt udkast til nye tvangsauktionsvilkår vedrørende fast ejendom. Dette skyldes, at arbejdsgruppen har fundet de gældende standardauktionsvilkår, der stammer fra tiden kort efter 1891-auktionsloven, forældet, både for så vidt angår form og indhold. Desuden finder man det principielt rigtigst, at vilkårene udfærdiges af eller godkendes af en offentlig myndighed. Ved at fastsætte auktionsvilkårene ved en bekendtgørelse skabes der samtidig mulighed for en væsentlig forenkling af retsplejelovens kapitel 51.

Justitsministeriet kan tiltræde arbejdsgruppens synspunkter. Hjemmelen til ved bekendtgørelse at fastsætte standardauktionsvilkår indeholdes i lovforslagets § 570, stk. 1. Fremgangsmåden svarer i princippet til den, der er anvendt ved pantebrevsformularerne, jfr. § 50 og § 50 a i tinglysningsloven, og justitsministeriets bekendtgørelse nr. 595 af 13. november 1973 om pantebrevsblanketter.

De foreslåede auktionsvilkår (betænkningen side 105 ff) vedrører alene fast ejendom. Indholds-mæssigt afviger de på nogle punkter fra de nu-gældende regler i retsplejeloven og de i praksis anvendte standardauktionsvilkår. På andre punkter uddyber og præciserer de de nugældende regler og auktionsvilkår. Indholdet af den bekendtgørelse, justitsministeriet agter at udstede, vil med de enkelte ændringer, som høringssvarene giver anledning til, være i overensstemmelse med arbejds-gruppens udkast.

Ifølge pkt. 10 i betækningsudkastet kan vilkårene ikke fraviges til ugunst for køber. Der er dog intet til hinder for, at der optages særlige vilkår angående spørgsmål, som ikke er omfattet af standardvilkårene, når det blot ikke drejer sig om usædvanlige eller byrdefulde betingelser, som kan an-

tages at ville afskrække køberne, jfr. vilkårenes pkt. 11.

Arbejdsgruppens forslag skal bl.a. ses på baggrund af, at det forberedende tvangsauktionsmøde afskaffes ved betænkningens lovudkast. Ved lovforslaget bibeholdes imidlertid det forberedende møde ved auktion over forretnings-, industri- eller udlejningsejendomme, jfr. ovenfor under II, 5, og lovforslagets § 563, stk. 1. Det skyldes bl. a., at der ved disse ejendomme ofte vil kunne være behov for at fastsætte særlige auktionsvilkår, også til ugunst for køber. Standardauktionsvilkårene bør derfor kunne fraviges for så vidt angår sådanne auktioner. For så vidt angår andre auktioner, er justitsministeriet enig i, at der er behov for faste auktionsvilkår til beskyttelse af både rettighedshaverne i ejendommen og auktionskøber. Ved auktion over andre ejendomme end de i forslagets § 563, stk. 1, nævnte, jfr. forslagets § 563, stk. 2, bør standardauktionsvilkårene derfor ikke kunne fraviges til ugunst for køber.

Pkt. 10 i auktionsvilkårene vil i bekendtgørelsen blive udformet i overensstemmelse med de anførte synspunkter. Ligesom efter de gældende regler skal fogedretten ifølge lovforslagets § 570, stk. 1, påse, at der ikke vedtages usædvanlige eller byrdefulde betingelser, som kan antages at ville afskrække køberne.

IV. Ændring af tinglysningsloven og justitsministeriets bekendtgørelse om pantebrevsblanketter.

En væsentlig årsag til det lave prisniveau på tvangsauktioner må søges i de store kontante beløb, køber skal betale, jfr. betænkningen side 27 ff. En undertiden betydelig del af kontantkravet skyldes, at en eller flere af pantehæftelserne skal indfries fuldt ud. Grunden hertil er, at ikke blot restgælden til rekvirenten og andre udlægshavere kan forlænges indfriet, men at også andre panthavere med henvisning til pantebrevets forfaldsklausuler kan kræve kapitalen indfriet, selv om der ikke i forhold til den pågældende panthaver selv foreligger betalingsmisligholdelse fra skyldnerens side.

De forfaldsklausuler, der her navnlig sigtes til, er pkt. 9, litra d og e, i de gældende formularer A og B, jfr. justitsministeriets bekendtgørelse nr. 595 af 13. november 1973. Efter disse forfalder pantebrevet henholdsvis, hvis forberedende tvangsauktionsmøde påbegyndes, og hvis ejendommen tages til brugeligt pant (klausulerne svarer til pkt. 9, litra c, og pkt. 8, litra c, 2. led, i den tidligere formular I). Endvidere sigtes til pkt. 9, litra c og f, i den tidligere pantebrevsformular I, hvorefter pantebrevet forfalder